ଚାହା ଜିଲ୍ଲାସମୂହ ଶ୍ରମିକ ସଂଘ, କୋଲକାତା

ବନାମ

ଚା 'ଜିଲ୍ଲାସମୂହ ଶ୍ରମିକ ସଂଘର ପୂର୍ବତନ କର୍ମଚାରୀଗଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

1960, ମାର୍ଚ୍ଚ 9.

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ କେ. ଏନ୍.ୱାନଛୋ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି)

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ - ବ୍ୟବସାୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡିକର ବନ୍ଦ ହେବା, ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ - ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଦ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବନ୍ଦ ନୁହେଁ - ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ (ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ) ଅଧିନିୟମ 1950 (1950 ର XLVII), ଧାରା 22, 23, 25 F (C) ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ହ୍ରାସ ହେତୁ ଏହା ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ମାଧ୍ୟମରେ କୋରାପୁଟ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁର (ଗଞ୍ଜାମ) ରେ ଥିବା ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍ଥାକୁ ମେ 31, 1957 ସୁଦ୍ଧା ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା । ପ୍ରାୟ ସେହି ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟ ନିଜ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରିବା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଡିସେମ୍ବର 1, 1956 ଠାରୁ ଏହାର ଦଶ ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ବନ୍ଦ ହେବା କାରଣରୁ ଏକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ଏବଂ ଛଟେଇ ଯୋଗୁଁ ଏହାକୁ ନ୍ୟାୟବିଚାର ପାଇଁ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଶ୍ରମିକ ସଂଘରେ ଦଶ ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଛଟେଇ ବେଆଇନ ଥିଲା ଯେହେତୁ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ (ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ) ଅଧିନିୟମର 25 F(c) ଅନୁସାରେ ବୈଧାନିକ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ପରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଛଟେଇ କରାଯାଇଥିବା କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ବିଧିବଦ୍ଧ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ବନ୍ଦ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଯେ ବନ୍ଦ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା, ଏବଂ ଏହା କହିଥିଲେ ଯେ ବିଧିକ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକୃତରେ ବନ୍ଦ ହୋଇନଥିଲା । ତଦନୁସାରେ ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଶ ଜଣ ଛଟେଇ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମଜୀବୀଙ୍କୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଏବଂ ଦୁଇଟି କେନ୍ଦ୍ରରେ ନିୟୋଜିତ ଏହାର ସମସ୍ତ ଶ୍ରମଜୀବୀଙ୍କୁ ଦରମା ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେପରିକି କେନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଦ ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତିରେ ଆବେଦନ ଉପରେ:

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେ ଯେତେବେଳେ ସଂସ୍ଥାଦ୍ୱୟକୁ ପ୍ରକୃତରେ ବନ୍ଦ କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଅସତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଏହି ଉପସଂହାରକୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିନଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ସଂସ୍ଥାଦ୍ୱୟକୁ ଜାରି ରଖାଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଭିତ୍ତିରେ ଏକ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ ।

ବନାରସ ବରଫ କାରଖାନା ଲିମିଟେଡ ବନାମ ଏହାର ଶ୍ରମଜୀବୀବୃନ୍ଦ, [1957] ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 143, ବ୍ୟାଖ୍ୟା କଲେ ଏବଂ ପ୍ରଭେଦ ଦେଖାଇଲେ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟପାଳିକା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 169 / 1959 ।

ରେଫରେନ୍ସ ନମ୍ବର 2 / 1957 ରେ କଟକସ୍ଥିତ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଓଡ଼ିଶାର ଜୁନ 26,1958 ତାରିଖର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତିରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଭାରତର ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଜେନେରାଲ* ଏମ୍. ସି. *ସେଟଲୱାଡ, ବିଦ୍ୟା ସାଗର ଏବଂ* ବି. ଏନ୍. *ଘୋଷ*

ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା ୧ ପକ୍ଷରୁ *ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ* ଏବଂ *ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ* ।

ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା ୨ ପକ୍ଷରୁ *ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ* ।

1960. ମାର୍ଚ୍ଚ 9 । ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ

ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି- ଆବେଦନକାରୀ, ଟା ଜିଲ୍ଲା ଶ୍ରମ ସଂଘ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପୂର୍ବତନ କର୍ମଚାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ମଧ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟ ଏକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଟି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ଯେଉଁ ବିବାଦକୁ ଏହାର ବିଚାର ପାଇଁ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା, ସେଥିରେ ଦୁଇଗୋଟି ବିଷୟ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ଥିଲା:"

(କ) 1956 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 30 ତାରିଖରେ କୋରାପୁଟ ଏବଂ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲା ଶ୍ରମଜୀବୀ ସଙ୍ଗଠନର 10 ଜଣ ଶ୍ରମଜୀବୀଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରାଯିବା ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା କି, ଯଦି ନୁହେଁ, ତେବେ ସେହି ଶ୍ରମଜୀବୀମାନେ କେଉଁ ଉପଶମ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି?

(ଖ) କୋରାପୁଟ ଏବଂ ଗଞ୍ଜାମ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ 31 ମେ, 1957 ରୁ, ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ମେସର୍ସ ଜାର୍ଡିନ ହେଣ୍ଡରସନ୍ ଲିମିଟେଡ୍, ସଚିବସମୂହ, ଟା' ଜିଲ୍ଲା ଶ୍ରମ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ମନସ୍ଥ କରିବା ତାହା *ଯଥାର୍ଥ* କି ନୁହେଁ: ଯଦି ଏହିପରି ଅଟେ, ତେବେ ପ୍ରଭାବିତ ଶ୍ରମଜୀବୀମାନେ ଟା' ଜିଲ୍ଲା ଶ୍ରମ ସଂଘରେ ସେହି ପରିଚାଳନାବର୍ଗ ଅଧୀନରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର କି । ଯଦି *ଯଥାର୍ଥ* ନୁହେଁ, ତେବେ ସେହି ଶ୍ରମଜୀବୀମାନେ କେଉଁ ଉପଶମ ପାଇବାକୁ ହକଦାର?"

ଏହି ସନ୍ଦର୍ଭରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଶ ଜଣ ଛଟେଇ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମଜୀବୀଙ୍କୁ ନଭେମ୍ବର 30, 1956 ରୁ ମେ 31, 1957 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ଦରମା ଏବଂ ଭତ୍ତାର ସେମାନେ ହକଦାର ଥିଲେ ତାହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଏବଂ ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଏବଂ କୋରାପୁଟ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ସମସ୍ତ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଉକ୍ତ ଦଶ ଜଣ ଛଟେଇ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମଜୀବୀ ସାମିଲ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମେ 31,1957 ରୁ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରକାଶନ ପରେ ଏକ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ଦରମା ଏବଂ ଭତ୍ତା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ପରିଚାଳନାବର୍ଗ, ଯଦି ଏହା ଇଚ୍ଛା କରେ, ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରିପାରେ, ଏବଂ ସେଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେହି ଦଶ ଜଣ ଛଟେଇ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମଜୀବୀମାନଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରିବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧିସୂଚନା ପାଇଁ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି

ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଯୋଗ କରାଯାଇଛି ଯେ ଯଦି କୌଣସି *ଯଥାର୍ଥ* ବନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନ ହୁଏ, ତେବେ 10 ଜଣ ଛଟେଇ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମଜୀବୀ ବୈଧାନିକ ନୋଟିସ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ, ଯଦି ପରିଚାଳନାବର୍ଗ କଦାଚିତ ସେମାନଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା ରଖୁଛି ଯେ ସେମାନେ ପୂର୍ବ ଭଳି ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ବେତନ ଏବଂ ଭତ୍ତା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଏବଂ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସଂସ୍ଥାଗୁଡିକ ଚାଲୁ ରହିଥିବା ସଂସ୍ଥା ହେବେ । ବିଶେଷ କରି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭାଗର ବୈଧତାକୁ ଆବେଦନକାରୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି ଆଣିଛନ୍ତି ।

ଆବେଦନକାରୀ କେବଳ ଏହାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେବା ପ୍ରଦର୍ଶନର ପ୍ରତ୍ୟାଭୂତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଲିମିଟେଡ କମ୍ପାନୀ ତଥା 1917 ରେ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସଦସ୍ୟମାନେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଏବଂ ଆସାମର ଅନେକ ଚା 'ବଗିଚାର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ଶ୍ରମ ନିଯୁକ୍ତି କରିବା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଚା' ବଗିଚାଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଯୋଗାଣ କରିବା । ଜାର୍ଡିନ୍ ହେଣ୍ଡର୍ସନ୍ ଲିମିଟେଡ୍ 1953 ମସିହାରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସଚିବ ରହି ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ଭାଗରେ ଅନେକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଥିଲା ଯେଉଁଗୁଡିକ ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍ଥା, ସ୍ଥାନୀୟ ସହାୟକ ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ସହାୟକ ସଂସ୍ଥା ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ସହାୟକ ସଂସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଖ୍ୟତଃ ଶ୍ରମିକ ନିଯୁକ୍ତି କରିବା ଥିଲା ଏବଂ ସହାୟକ ସଂସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଖ୍ୟତଃ ଚା' ବଗିଚାକୁ ଯିବା ଓ ଆସିବା ସମୟରେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ରହିବା ଏବଂ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ବର୍ଷ 1955-56 ର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସଚିବ 1956 ରୁ 1959 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଋତୁ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଶ୍ରମ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କ ନିର୍ବାଚକ ସଦସ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଆକଳନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯାହା ଜଣାଗଲା ଯେ ଏହି ଆକଳନ ଅନୁଯାୟୀ ବାର୍ଷିକ 6,000 ରୁ 10,000 ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଅତୀତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସଂଗଠନ ବାର୍ଷିକ ପ୍ରାୟ 30,000 ଶ୍ରମିକ ନିଯୁକ୍ତି ଯୋଗାଉଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟରେ ଏହି ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ହ୍ରାସ ଏହାର କେତେକ ସଂସ୍ଥା ବନ୍ଦ କରିବାର ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । 1957 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସର ଆରମ୍ଭରେ କିମ୍ବା ପାଖାପାଖି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ଯେ ଶ୍ରମ ଆବଶ୍ୟକତା ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ହ୍ରାସ ପାଉଛି ଏବଂ ଏହାର କେତେକ ସଂସ୍ଥାଗୁଡିକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଏହା ପରେ, ମାର୍ଚ୍ଚ 7, 1957 ରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସାଧାରଣ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ କୋରାପୁଟ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁର (ଗଞ୍ଜାମ)ର *ଅଧିକନ୍ତୁ* ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍ଥା ଯଦି ସମ୍ଭବ, ଏପ୍ରିଲ୍ 1, 1957 ସୁଦ୍ଧା ବନ୍ଦ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି

ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁସରଣରେ ଆବେଦନକାରୀ ପରିଶେଷରେ ମେ 31, 1957 ସୁଦ୍ଧା ଉକ୍ତ ଦୁଇଟି ସଂସ୍ଥାକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଏହି ବନ୍ଦ ପ୍ରକ୍ରିୟା ।

ପ୍ରାୟ ସେହି ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜର କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରିବା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହାର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଡିସେମ୍ବର 1, 1956 ଠାରୁ ଦଶ ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଛଟେଇ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଛଟେଇ ହେଉଛି ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯାହାକୁ ବିଚାର ପାଇଁ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପଠାଯାଇଛି ।

ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦଶ ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ଛଟେଇ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବେଆଇନ ଥିଲା ଯେ ଧାରା. 25 F(c) ଅନୁସାରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ବୈଧାନିକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଦଶ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ସମାନ ଦରମା ଏବଂ ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ଯାହା ସେମାନେ ଛଟେଇ ତାରିଖ ମେ 31, 1957 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଉଥିଲେ, ଯାହା କି ବନ୍ଦ ହେବାର ତାରିଖ ଥିଲା । ତେଣୁ ଆକ୍ଷେପିତ ଛଟେଇ ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ ସ୍ଥିତି ସନ୍ଦେହ ଘେରରେ ନଥିଲା ।

ବନ୍ଦ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହାକୁ ଯାହା ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ତାହା ହେଉଛି ଏହି ବନ୍ଦ *ବାସ୍ତବ* ଏବଂ *ଯଥାର୍ଥ* ଥିଲା । ଏହା ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କଲା ଏବଂ ଏହା ବିଚାର କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଲା ଯେ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହ୍ରାସ ବିଷୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିଶଙ୍କା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ସେମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ସଂସ୍ଥାକୁ ଜାରି ରଖିପାରିଥାନ୍ତେ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ କୋରାପୁଟ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁର ସଂସ୍ଥାଗୁଡିକ ବନ୍ଦ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ବିଜୟନଗରମରେ ଆଉ ଏକ ସଂସ୍ଥା ଖୋଲିଥିଲେ, ଯାହା ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶର ଏକ ସ୍ଥାନ କିନ୍ତୁ ଓଡ଼ିଶାର କୋରାପୁଟ ଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନଥିଲେ ଯେ 6 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1956 ରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିବା ବିଜୟନଗରମ ସଂସ୍ଥାକୁ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କୈଫିୟତ ସନ୍ତୋଷଜନକ ନ ଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଉପସଂହାରକୁ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ବନ୍ଦ କରିବା *ଯଥାର୍ଥ* ନଥିଲା, ଏବଂ ଏହା କହିଲେ ଯେ ବିଧିକ ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ବନ୍ଦ ନଥିଲା । ଏହି ଉପସଂହାର ଆଧାରରେ ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ ଯେ, ସେହି ଦଶ ଜଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଉ ଏବଂ ଦୁଇଟି କେନ୍ଦ୍ରରେ ନିୟୋଜିତ ସମସ୍ତ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ଏପରି ଦରମା ଦିଆଯାଉ ଯେପରି କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଦ ହୋଇ ନ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ଏହି ଉପସଂହାରକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ *ବନାରସ ବରଫ କାରଖାନା ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଏହାର ଶ୍ରମଜୀବୀ* ([1]) ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅବଲୋକନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି ।

[1] (1) [1957] ଏସ. ସି. ଆର. 143

ମୂଳ କଥା ଯେ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ କରାଯିବା *ଯଥାର୍ଥ* ନୁହେଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି,ଏବଂ ଶ୍ରୀମାନ ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଜେନେରାଲ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦଶଟି ଛଟେଇ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରମଜୀବୀମାନଙ୍କୁ ବୈଧାନିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀମାନ ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଜେନେରାଲ୍ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନଟି କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀ ଏହାର କୌଣସି ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ରାଶି ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ଦାବି କରିବେ ନାହିଁ ଯଦିଓ ଏପରି କରିବାକୁ ଏହା ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ହକଦାର ହେବ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିଷୟରେ କରାଯାଇଥିବା ମୁଖ୍ୟ ଅଭିଯୋଗଟି ଏହିକି ଯେ ବନ୍ଦକୁ ନା ବରାବର ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସଂସ୍ଥାଗୁଡିକ ଚାଲୁ ଅଛି ବୋଲି ଧରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବାସ୍ତବିକ ବନ୍ଦ ସତ୍ତ୍ୱେ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖାଯିବ । ତର୍କ ହେଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ବନ୍ଦ ହେବା *ଯଥାର୍ଥ* ନୁହେଁ, ଏହାର ମାନେ ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ବନ୍ଦ ହୋଇନାହିଁ । ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ନୁହେଁ ଯେଉଁଠାରେ ବନ୍ଦ କରିବା ଏକ ବାହାନା କିମ୍ବା ବନ୍ଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଅବାସ୍ତବ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଯେ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି, ସେହି ସମାନ ସଂସ୍ଥାଗୁଡିକ ସବୁ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସୁଥିବେ, ଏକ ଭିନ୍ନ ପରିଚ୍ଛଦରେ । ଏପରିକି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ବାସ୍ତବରେ ସଂସ୍ଥାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ବନ୍ଦ ହେବାର ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଉପରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଗୁରୁତର ସନ୍ଦେହ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କାରଣ ଉକ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନ କୌଣସି ବିଧିଗତ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଏକ ଅର୍ଥରେ ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣର ଭାରକୁ ବିରୋଧ କରୁଛି । ଆମ୍ଭେ ଭାବିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଯେ ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଦମ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ବନ୍ଦ କରିବା *ଯଥାର୍ଥ* ନୁହେଁ ବୋଲି ଧରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଛି କି କଣ ବନ୍ଦ କରିବାଟା କାଳ୍ପନିକ ଏବଂ ଏହା ଏହି ଅର୍ଥରେ ଅବାସ୍ତବ ଯେ ସଂସ୍ଥାଗୁଡିକ ଆଇନର ନଜରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଯାଇହେବ? ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ।

ଯେପରି ଆମ୍ଭେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଉପସଂହାର *ବନାରସ ବରଫ କାରଖାନା ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଏହାର ଶ୍ରମଜୀବୀବୃନ୍ଦ* ([1]) ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅବଲୋକନ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ତେଣୁ, ସେହି ଅବଲୋକନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଉପସଂହାରକୁ *ଯଥାର୍ଥ* ସାବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ସେହି ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶ୍ରମିକ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହାତକୁ ନେଇଥିଲେ ଯାହା ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ (ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ) ଅଧିନିୟମ (ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ସଂଖ୍ୟା XLVIII) ର ଧାରା 22 ଅଧୀନରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ଏହାପରେ ଅଧିନିୟମ କୁହାଯିବ । ଏହା

ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଶ୍ରମିକ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ବିଚାରଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଏହାର ବ୍ୟବସାୟ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା ଏବଂ ସମସ୍ତ ଶ୍ରମଜୀବୀଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଜୁଲାଇ 16, 1952 ରୁ 30 ଦିନ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ସେମାନଙ୍କର ସେବା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 କୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23 ଅଧୀନସ୍ଥ ଅଭିଯୋଗକୁ ବାଟ କଢାଇଲା । ଶ୍ରମିକ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ବନ୍ଦ କରିବାଟା *ଯଥାର୍ଥ* ଥିଲା । ଏହା ଏହି ସତ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ନିଜ ବ୍ୟବସାୟକୁ ଯଥାର୍ଥ କାରଣରେ ବନ୍ଦ କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଏହା ମତ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ବନ୍ଦ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଅନୁମତି ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଏହା ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିନିୟମର 22(ଖ) କୁ ବିରୋଧ କରିବାରେ ଦୋଷୀ ଥିଲେ । ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଓଲଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 ଏବଂ 23 ର ପ୍ରକୃତ ପରିସର ଏବଂ ପ୍ରଭାବକୁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଆକ୍ଷେପିତ ବନ୍ଦ *ଯଥାର୍ଥ* ଥିଲା ତେବେ ଦୁଇଟି ଧାରା ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସ୍ଥିତି ଥିଲା ଯେ ବନ୍ଦ କରିବା *ଯଥାର୍ଥ* ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22(ଖ) କୌଣସି ଭଙ୍ଗ କରିନଥିଲେ । ଧାରା 23 ର ପରିସର ଏବଂ ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ ବିଚାର କରି ଏହି କୋର୍ଟ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି: ଧାରା 22 ଦ୍ୱାରା"ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କର ନିଜର ବ୍ୟବସାୟ ବନ୍ଦ କରିବାର ଅଧିକାର ଥାଏ ଏବଂ ସେ ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ ଏପରି କରନ୍ତି, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେହି ଉଦ୍ୟୋଗର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ।" ତା 'ପରେ ଏହା ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା: "ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଦ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ବନ୍ଦ ହେବାର ଏକ ବାହାନା କିମ୍ବା ଏହା *ଦୁର୍ଭାବପୂର୍ବକ* , ଆଇନ ଆଖିରେ କୌଣସି ବନ୍ଦ ନାହିଁ ଏବଂ ଶ୍ରମଜୀବୀମାନେ ଏକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଉଠାଇପାରିବେ ଏବଂ ଏପରିକି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23 ଅଧୀନରେ ଦାବି ମଧ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ।" ଏହି ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଆଧାରରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିଜର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ମାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମ୍ଭେ ଏହି ଅବଲୋକନ ଆଇନର ଏକ ଅଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବା ଭଳି ପଢୁନାହୁଁ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ବନ୍ଦ କରିବା *ଦୁର୍ଭାବପୂର୍ବକ*, ସେଠାରେ ଏହାକୁ ଅବାସ୍ତବ ଏବଂ ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ବୋଲି ଧରିବା ଉଚିତ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯାହା କହିଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ଯେ ବନ୍ଦ ହେବାର ବାହାନା ମାମଲାରେ ବାସ୍ତବରେ କୌଣସି ବନ୍ଦ ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23, ଯାହା ସହିତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ *ଦୁର୍ଭାବପୂର୍ବକ* ସମାପନ କାରବାର କରୁଥିଲା, ତାହା ସମ୍ଭବତଃ ବନ୍ଦ କରିବାର ବାହାନା ଭଳି ସମାନ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଡୁଥିବା ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିବାଦରେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏଜେନ୍ସିଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି ।ଯଦି ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ବନ୍ଦ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା,

ତେବେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 25- FFF ଅଧୀନରେ ଏହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଅଧିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦେଖିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ଯେତେବେଳେ ଦୁଇ ଏଜେନ୍ସି ପ୍ରକୃତରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ* ବିଷୟରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଏହି ଉପସଂହାରକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବ ଯେ ଉକ୍ତ ଦୁଇଟି ସଂସ୍ଥା ଜାରି ରହିବ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ କିପରି ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇପାରିବ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ ଯେ ବନ୍ଦ ହେବାର *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ* ବିଷୟରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତର ସନ୍ଦେହ ପାଇଁ ଖୋଲା ଅଛି । ଆମ ମତ ଉକ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନଟି କେବଳ ଅନୁମାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏବଂ ଏହି ମାମଲାରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣର ଓଜନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ ଅଟେ ।

ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ସେହି ଅଂଶ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇନଥିବା ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାମା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ବାତିଲ କରାଗଲା । ଆବେଦନ ସେହି ପରିସର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଫଳ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ   ନାହିଁ ।

ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ, ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ବନ୍ଦ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଘଟିତ ହୋଇନଥିବା ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାନ ଜାରି କରି ଦିଆଯାଇଥବା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ସେହି ଅଂଶକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା । ଆବେଦନ ସେହି ପରିସର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଫଳ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା : ଶ୍ରୀମତୀ ଜୟା ମୁଖାର୍ଜୀ,
ଓଡିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ